

Maandag 27 juli - Breugel - Schiphol - Stockholm - Moskou.

Om 5.45 uur sta ik op. Natuurlijk ben ik weer eerder wakker dan het tijdstip waarop de wekker moet afgaan. Als het 6.00 uur is bel ik Harry op om te controleren of zij al op zijn. Ruim een half uur later staan zij bij mij voor de deur en vertrekken we richting Schiphol. Aukje denkt dat ze mij helemaal naar China brengen. Zonder files komen we om 8.15 uur op Schiphol aan. Bram wil natuurlijk helpen bij het dragen van mijn bagage. Hij draagt mijn kleine rugzak maar zelfs die is eigenlijk nog te groot voor hem.

Bij balie 8 moet ik inchecken, maar er is nog niemand van VNC-travel of van onze groep te zien. Om 8.30 uur arriveert er een mevrouw van VNC, zij is echter niet onze reisleidster maar alleen hier om ons op te vangen. Even later druppelen de overige groepsleden binnen. Het inchecken verloopt erg traag. Dat je in China lang in een rij kunt staan is mij bekend, maar op Schiphol ruim een uur in de rij staan lijkt me toch niet normaal. Hierdoor heb ik geen tijd meer om nog iets met de familie te gaan drinken. Bovendien willen de kinderen naar het strand, zij hebben Schiphol na een uur wel gezien.

We nemen afscheid en ik loop naar de douane. Als de beambte aan mij vraagt of mijn naam wel goed in mijn paspoort staat, antwoord ik hem dat ik tot de arme tak van de familie behoor die zich slechts vier letters konden veroorloven. Hij schiet in de lach en wenst me een goede reis toe.

Bij het ABN-Amro kantoor wissel ik een cheque, om er zeker van te zijn dat ik genoeg cash dollars bij me heb voor de treinreis. Van de \$100,- die de cheque waard is, krijg ik er slechts \$92,- uitbetaald, de rest is commissie. De gedachte dat ik op deze manier ook een miljoenenploeg als Ajax kan sponsoren komt bij me op, maar ik weet me te beheersen en loop maar zonder iets te zeggen naar de gate toe. Als je op weg bent naar China, dan moet je maar leren om je gezicht niet te verliezen.

We vliegen van Schiphol in 2 uur naar Stockholm en na een tussenstop van een klein uur vliegen we naar Moskou. Op Moskou-airport maken we kennis met de Russische efficiency. Voor de paspoort- en visumcontrole staan we een uur in de rij. De douanecontrole stelt daarentegen niets voor. Waren de westerse toeristen bij de paspoortcontrole degenen die het langst moesten wachten, bij de douane zijn het de Russische toeristen die de klos zijn. Terwijl wij zo mogen doorlopen, wordt bij hen de bagage meestal zeer grondig geïnspecteerd. We rijden met een bus naar het centrum maar onderweg komt me niets bekend voor. Dit komt misschien ook omdat ik me alleen op China heb voorbereid en eigenlijk maar weinig van Moskou afweet.

Ons hotel bestaat uit vier grote torenflats die tijdens de Olympische Spelen van 1980 het Olympische dorp voor de atleten vormden. Op iedere etage is er een servicekantoor waar je de sleutel van je kamer moet ophalen. Ondanks dat het hartje zomer is, staat de verwarming aan, waardoor het erg warm is in de kamer.

's Avonds zie ik op een Spaanse zender het laatste nieuws van de Tour de France. In zeer slecht weer wint Pantani de eerste Alpenetappe, maar wat zij zege voor het algemeen klassement betekent, kom ik niet te weten. Met een ferme hoofdpijn (waarschijnlijk door de verwarming) stap ik tegen 1.00 uur in bed. Voor mijn gevoel is het echter nog 23.00 uur want in Moskou is het 2 uur later dan in Nederland. Omdat we de klok de komende dagen nog 4 uur vooruit moeten zetten, zal ik dit jaar weinig last hebben van jetlag.